

عنوان مقاله:

بررس شعر عاشورایی با تاکید بر بدیع در شعر صایب تبریزی، بابافغانی شیرازی و نظیری نیشابوری

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه، دوره 4، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

حسن سلطانی کوهبانی - استادیار دانشگاه ایلام

علی حسن سهراب نژاد - استادیار دانشگاه پیام نور مرکز ایلام

سهیلا شاه کرمی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور مرکز ایلام

خلاصه مقاله:

ادبیات آیینی و به ویژه شعر عاشورایی یکی از عرصه های مهم ادبیات فارسی است که از عصر صفویه به طور جدی مورد توجه شاعران قرار گرفته است. شاعران همان گونه که به مضمون آفرینی و بیان وقایع عاشورا توجه داشته اند، برای تاثیر بیشتر و ماندگاری هنر خود به آرایه های ادبی نیز پرداخته اند. در این میان بدیع به عنوان بخشی از علوم بلاغی در جهت ایجاد موسیقی و آهنگ مورد توجه عموم و شاعران عاشورایی قرار گرفته است. در این پژوهش مرثیه های شاعران عصر صفوی از جمله: صایب تبریزی، بابافغانی شیرازی و نظیر نیشابوری از جهت کاربرد آرایه های بدیعی بررسی شده است. هدف این پژوهش آن بوده تا از این طریق کارکرد موسیقایی و بسامد هر یک از آرایه های مذکور بررسی شود. بدین منظور اشعار عاشورایی شاعران مذکور مطالعه و بررسی شده است. نتایج حاصله نشان می دهد که به ترتیب: صایب تبریزی، بابافغانی شیرازی و نظیری نیشابوری از آرایه های بدیع بیشتر استفاده کرده اند. همچنین از میان آرایه بیشترین توجه به جناس، واج آرایی و تناسب بوده است که بیانگر توجه شاعران به موسیقی درونی در کنار موسیقی بیرونی و کناری بوده است.

کلمات کلیدی:

بدیع، شعر عاشورایی، صایب تبریزی، بابافغانی شیرازی، نظیری نیشابوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/834486>

